

Jurisprudentie

AANSPRAKELIJKHEIDSRECHT

Rb. Gelderland 19 maart 2019

ECLI:NL:RBGEL:2019:1161(eiseres/verweerder)

Inleiding

Eiseres is de moeder van minderjarige, die als sport trampolinespringen beoefent. Verweerder verzorgt trainingen trampolinespringen. Op 22 april 2015 is minderjarige tijdens een training, die werd gegeven door verweerder, gevallen bij het uitvoeren van een 'fliffis'-sprong (dubbele salto voorover met een halve schroef in de tweede salto) (hierna: 'de sprong'). Minderjarige is na de val direct bij de huisartsenpost geweest. Tijdens dit bezoek zijn geen bijzonderheden aan de rug geconstateerd. Minderjarige heeft na de val een aantal weken rust gehouden en vervolgens de trainingen weer opgepakt.

In september 2015 is de minderjarige onder behandeling van een fysiotherapeut geweest voor haar rug. De fysiotherapeut heeft per brief aan de huisarts medegedeeld dat het 2,5 week geleden in de rug van minderjarige is 'geschoten' tijdens een draaisprong op de training. Ook gaf de fysiotherapeut aan dat ze in april 2015 een traumamoment heeft gehad van de rug tijdens het maken van salto's. Minderjarige is in de periode daaropvolgend onder behandeling van verschillende specialisten en therapeuten geweest. Bij het Anatomie Medisch Centrum is geconcludeerd tot specifieke lage rugklachten zonder aanwijzingen van relevante afwijkingen bij minderjarige. Aan het Universitair Medisch Centrum Groningen is door een neuroloog de diagnose bevestigd dat de rusteloze benen van minderjarige worden veroorzaakt door een ijszertekort.

Eiseres heeft op 29 augustus 2017 verweerder aansprakelijk gesteld voor de door minderjarige geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade ingevolge de val op 22 april 2015. Eiseres vordert, samengevat, een verklaring voor recht dat verweerder gehouden is de schade te vergoeden met veroordeling van verweerder in de kosten van het geding.

Eiseres legt aan haar vordering ten grondslag dat minderjarige als gevolg van de val letsel heeft opgelopen tijdens de training van verweerder. Eiseres stelt dat verweerder

jegens minderjarige onrechtmatig zou hebben gehandeld. Ten eerste verwijt eiseres dat bij het uitvoeren van de sprong verweerder zou hebben nagelaten om voldoende voorzorgs- en veiligheidsmaatregelen te treffen. Ten tweede verwijt eiseres verweerder dat hij de minderjarige zou hebben gedwongen om onvoldoende voorbereid de sprong uit te voeren. Ten derde stelt eiseres dat zelfs in het geval minderjarige zelf het initiatief tot de sprong nam, verweerder haar hiervan had behoren te weerhouden, omdat minderjarige er nog niet klaar voor zou zijn. Ten slotte voert eiseres aan dat verweerder geen trainerslicentie heeft, verweerder minderjarige na de val aan haar armen heeft getrokken om op die manier haar rug uit te trekken en verweerder zou hebben verzuimd medische hulp in te schakelen.

Verweerder voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

De rechtbank overweegt allereerst dat de verhoogde aansprakelijkheidsdrempel voor deelnemers aan sport- en spelsituaties niet geldt, omdat er geen sprake is van een situatie waarbij het letsel van minderjarige is opgelopen als gevolg van een gedraging van een andere sportdeelnemer. Het letsel is opgelopen in een situatie waarin een sportdeelnemer een ongeval overkomt bij een oefening die onder leiding van een trainer heeft plaatsgevonden. De rechtbank overweegt voorts dat de te beantwoorden vraag is of verweerder, gelet op alle omstandigheden van het geval, is tekortgeschoten in de zorg die van hem jegens minderjarige kan worden gevergd.

Ten aanzien van het eerste verwijt overweegt de rechtbank dat met het aanbrengen van een dikke en dunne valmat verweerder voldoende veiligheidsmaatregelen heeft getroffen om een mogelijke val te breken. Daarnaast overweegt de rechtbank dat het feit dat de vangers – twee ervaren trampolinespringers – niet in het bezit waren van een trainerslicentie niet inhoudt dat de vangers onvoldoende bescherming zouden kunnen bieden.

Voor wat betreft het tweede verwijt oordeelt de rechtbank dat eiseres onvoldoende heeft gesteld om vast te kunnen stellen dat verweerder minderjarige heeft gedwongen om de sprong uit te voeren. De rechtbank leidt uit de

stellingen van eiseres zelfs af dat minderjarige zelf gemotiveerd was om de sprong, die gold als kwalificatiesprong voor het Europees Kampioenschap, uit te voeren.

Ook het derde verwijt slaagt niet. De rechtbank oordeelt dat eiseres onvoldoende heeft gesteld dat verweerder minderjarige onvoldoende voorbereid heeft laten springen. De rechtbank overweegt dat verweerder voldoende heeft aangetoond dat hij minderjarige uitgebreid gedurende een lange periode heeft laten oefenen en dat hij haar tijdens dit oefentraject gewezen heeft op welke wijze zij de sprong diende uit te voeren.

Ten aanzien van het vierde verwijt overweegt de rechtbank dat niet valt in te zien dat verweerder, die al bijna zestig jaar trainingservaring heeft en zelf op hoog niveau heeft trampoline gesprongen, met een trainerslicentie anders had gehandeld dan hij in dit geval heeft gedaan. Bovendien is volgens de KNGU een trainerslicentie niet verplicht voor het geven van training.

Voor wat betreft het vijfde verwijt oordeelt de rechtbank dat eiseres onvoldoende heeft gesteld waaruit de onrechtmatigheid van het 'omhoog' trekken aan de polsen van minderjarige zou kunnen volgen.

Ten slotte oordeelt de rechtbank dat eiseres onvoldoende heeft gesteld op welke wijze medische hulp ter plaatse de klachten van minderjarige had kunnen voorkomen. Bovendien heeft verweerder betwist dat er na de val enige aanleiding bestond om medische hulp in te roepen.

Ten overvloede overweegt de rechtbank dat de gestelde klachten en beperkingen van minderjarige niet (meer) worden ondersteund door de zich in het dossier bevindende medische gegevens.

Beslissing

De rechtbank wijst de vorderingen af en veroordeelt eiseres in de proceskosten aan de zijde van verweerder en in de na dit vonnis ontstane kosten. De rechtbank verklaart het vonnis wat betreft de kostenveroordelingen uitvoerbaar bij voorraad.

Rb. Noord-Nederland 13 september 2019

ECLI:NL:RBNNE:2019:4134(verzoeker/verweerder)

Inleiding

Verzoeker en verweerder zijn leden van wielervereniging 'Tour '75' en trainen wekelijks in groepsverband. Op 1 juni 2016 namen verzoeker en verweerder deel aan een dergelijke training. Door tegenwind op een geleidelijk oplopend weggedeelte hield verweerder het tempo niet meer bij, waardoor verweerder zijn benen stilhield en zich liet terugzakken. Hierdoor liep zijn snelheid snel terug. Fietsers achter verweerder konden hem en elkaar ontwijken, maar verzoeker raakte het achterwiel van zijn voorganger en kwam ten val. Door de val liep verzoeker schaafwonden op en letsel aan de linkerelleboog.

Verzoeker heeft verweerder vervolgens aansprakelijk gesteld voor de gevolgen van het ongeval, waarop verweerder aansprakelijkheidsverzekeraar VvAA Schadeverzekeringen N.V. (hierna: VvAA) heeft ingeschakeld. De schaderegelaar, mevrouw S. van Voorst-Spikman, heeft aan de hand van getuigenverklaringen een rapportage opgesteld en laten weten dat VvAA voor 50% aansprakelijkheid erkent. Omdat tussen partijen discussie bestond over de vraag in hoeverre verzoeker nog beperkingen van zijn klachten ondervond, hebben partijen een expertiserapport door orthopedisch chirurg de heer M. Heeg laten opstellen. Uit het rapport bleek dat verzoeker een functiebeperking van 3% heeft opgelopen ten gevolge van het ongeval van 1 juni 2016. Naar aanleiding hiervan heeft verzoeker opnieuw verzocht dat VvAA, in plaats van 50% aansprakelijkheid, volledige aansprakelijkheid erkent. Zonder erkenning zou verzoeker een deelgeschilprocedure starten. De advocaat van verweerder heeft als reactie laten weten dat afwikkeling op basis van 50% het maximum is omdat het vallen van verzoeker volgens hem slechts in gedeeltelijk causaal verband zou staan met de gedragingen van verweerder. Bovendien waren er omstandigheden die aan verzoeker konden worden toegerekend. Aangezien partijen uiteindelijk niet tot een oplossing zijn gekomen, heeft verzoeker bij verzoekschrift de deelgeschilprocedure tegen verweerder ahangig gemaakt.

Verzoeker heeft de rechtbank verzocht om bij beschikking, zo veel mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, verweerder aansprakelijk te stellen voor de door verzoeker geleden en te lijden schade. Ook heeft hij verzocht om deze schade volledig aan hem te vergoeden, evenals de kosten van de procedure. Verzoeker legt aan zijn verzoek ten grondslag dat de aansprakelijkheid van verweerder voor de schade als gevolg van 1 juni 2016 vaststaat, maar dat partijen geen overeenstemming kunnen bereiken over het antwoord op de vraag naar de omvang van de schadevergoedingsverplichting. Volgens verzoeker is geen sprake van eigen schuld en ook niet van een sport- of spelsituatie. Daarom moet het handelen van verweerder worden getoetst aan de normale zorgvuldigheidscriteria. Verder wegen volgens hem de omstandigheden aan de kant van verweerder veel zwaarder dan de omstandigheden die betwist worden aan zijn kant.

Daarentegen stelt verweerder dat partijen niet alleen van inzicht verschillen over de omvang van de aansprakelijkheid, maar ook over de noodzaak tot het instellen van arbeidsdeskundig onderzoek, het uitvoeren van een bedrijfsanalyse, de omvang van de schade en de toerekening van schadeposten. Bovendien stelt verweerder dat sprake was van een sport- en spelsituatie, waardoor juist wél getoetst zou moeten worden aan de verhoogde aansprakelijkheidsdrempel.

Beoordeling

De rechtbank stelt vast dat partijen onder meer van mening verschillen over het antwoord op de vraag of het

onderhavige geschil geschikt is voor behandeling in de deelgeschilprocedure. Doel van de Wet deelgeschilprocedure voor letsel- en overlijdensschade is de vereenvoudiging en versnelling van de buitengerechtelijke afhandeling van letsel- en overlijdensschade. Artikel 1019w Rv biedt de persoon die een ander aansprakelijk houdt voor zijn letsel- en overlijdensschade, de mogelijkheid om ook voordat de zaak ten principale aanhangig is, de rechter te verzoeken te beslissen over een geschil omtrent of in verband met een deel van hetgeen ter zake tussen hen rechtens geldt en waarvan de beëindiging kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst over de vordering van de benadeelde. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat als er naast het deelgeschil over wezenlijke andere geschilpunten ook nog geen overeenstemming is bereikt, de zaak (nog) niet geschikt is voor een deelgeschilprocedure.

Met inachtneming van het voorgaande, oordeelt de rechtbank dat het onderhavige verzoek niet geschikt is om in de deelgeschilprocedure te worden beslist. Volgens de rechtbank zal een beslissing over de omvang van de aansprakelijkheid namelijk niet zorgen voor een snelle oplossing van het geschil. De rechtbank overweegt daartoe als volgt. Ondanks erkenning van aansprakelijkheid door verweerder heeft verzoeker desgevraagd geen enkele onderbouwing gegeven van de door hem (pragmatisch) geschatte totale schade van € 91.391. Dit brengt met zich mee dat partijen nog volop discussiëren over de hoogte van de verschillende schadeposten, over de toerekening van verschillende schadeposten, over het antwoord op de vraag of een arbeidskundig onderzoek moet worden ingesteld en of een bedrijfsanalyse dient plaats te vinden. Met al deze punten bestaan nog zoveel geschilpunten dat feitelijk sprake is van een heel geschil in plaats van een afgebakend deelgeschil. Een uitspraak over de omvang van de aansprakelijkheid van verweerder draagt derhalve nog onvoldoende bij aan de totstandkoming van een minnelijke regeling.

Daarnaast kan de rechtbank nu niet reeds tot een eindbeslissing over de omvang van de aansprakelijkheid van verweerder komen (of dit meer dan 50% is), aangezien daarvoor meer bewijslevering noodzakelijk wordt geacht. Verweerder heeft gemotiveerd aangevoerd dat sprake is van een sport- en spelsituatie. Hij heeft onder meer gemotiveerd een beroep gedaan op zogeheten 'eigen schuld' van verzoeker aan het ontstaan van de schade. Verweerder draagt hiervoor de stelplicht en bewijslast. De rechtbank constateert dat het juridische debat over de vraag of sprake is van een sport- en spelsituatie niet tot nauwelijks is gevoerd. De rechtbank concludeert dat de feitelijke gang van zaken met betrekking tot de val van verzoeker en in het bijzonder of en zo ja, wat verzoeker deed of naliet, onvoldoende uit de overgelegde verklaringen blijkt. Zo valt uit de verklaringen niet op te maken of verzoeker alert was, op welke afstand hij reed ten opzichte van zijn voorgangers, waarom hij gegeven de breedte van de weg niet kon uitwijken, dan wel waarom hij in de verdrukking kwam waar andere fietsers nog wel

konden uitwijken. Nu de relevante feiten onvoldoende vaststaan, kan de rechtbank vooralsnog geen uitspraak doen over de omvang van de aansprakelijkheid.

Ten aanzien van de gevorderde advocaatkosten overweegt de rechtbank dat, ondanks afwijzing van het verzoek, alsnog een begroting van de kosten moet worden gemaakt op grond van artikel 1019aa Rv. Daarbij moet de rechter toetsen of wordt voldaan aan de dubbele redelijkheidstoets, waarbij zowel het maken van de kosten als de hoogte van deze kosten redelijk dient te zijn. Gelet op de aard en complexiteit van de zaak is de rechtbank van oordeel dat het gevorderde aantal uren van 13,5 tegen een uurtarief van € 248 deze toets doorstaat. Omdat de omvang van de aansprakelijkheid niet is vastgesteld, wordt het verzoek om verweerder te veroordelen voor betaling van de kosten van het deelgeschil door de rechtbank afgewezen.

Beslissing

De rechtbank begroot de kosten van het deelgeschil als bedoeld in artikel 1019aa lid 1 Rv en wijst het verzoek van verzoeker voor het overige af.

ARBEIDSRECHT

College van Arbiters KNVB 30 januari 2020

nr. 1524 (Yannick Bouw (Bouw)/de vereniging met volledige rechtsbevoegdheid VVSB (VVSB))

Inleiding

Bouw is op 1 augustus 2019 als speler in dienst getreden bij VVSB. Zijn dienstverband was aangegaan voor bepaalde tijd en zou voortduren tot 30 juni 2020. Deze arbeidsovereenkomst was niet geregistreerd bij de KNVB. In de arbeidsovereenkomst is opgenomen dat de arbeidsovereenkomst niet eenzijdig kon worden opgezegd. Als Bouw voortijdig en eenzijdig de overeenkomst zou beëindigen, omdat hij een transfer wilde maken naar een andere club, zou hij een afkoopsom van € 12.500 verschuldigd zijn aan VVSB. Deze restrictie gold niet indien een overstap zou worden gemaakt naar een BVO tijdens de wintertransferperiode, die loopt van 1 januari t/m 31 januari.

Vanaf oktober 2019 hebben partijen overlegd over de door Bouw gewenste tussentijdse beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Vervolgens heeft Bouw op 15 december 2019 (op verzoek van VVSB) een brief aan VVSB gestuurd, waarin hij zijn contract opzegde, omdat de samenwerking niet had geleid tot wat zij gehoopt hadden.

Nadat bekend werd dat Bouw na de winterstop van het seizoen 2019/2020 wilde gaan voetballen bij VVOG, een club die in dezelfde competitiepoel speelde als VVSB, heeft de voorzitter van de club, de heer Broekhof (hierna: Broekhof) Bouw via een appbericht laten weten dat Bouw niet bij VVOG kon gaan voetballen. Op 3 januari 2020 heeft Bouw per e-mail gereageerd, waarin hij het verloop

vanuit zijn kant beschrijft: samen met zijn vader heeft hij meerdere keren overleg gehad met de Technische Commissie (hierna: TC) over het beëindigen van zijn contract. De TC zou hebben bevestigd dat VVSB zou meewerken aan beëindiging, zodat hij in de winterstop bij een ander club zou kunnen voetballen. Vervolgens informeerde Broekhof hem dat VVSB toch niet wilde meewerken aan de overschrijving naar een andere club. Bouw stelde daarom dat nu VVSB niet wilde meewerken aan de overschrijving, niet aan de voorwaarde van een opzegging is voldaan. De opzeggingsbrief diende volgens Bouw daarom als niet geschreven te worden beschouwd. Ook beriep hij zich – voor zover nodig – op vernietiging van de opzegging wegens dwaling. Tot slot stelde Bouw zich per direct beschikbaar voor wedstrijden en trainingen.

Op 3 januari 2020 heeft Broekhof namens VVSB gereageerd. In deze e-mail laat Broekhof weten dat VVSB, ondanks de onregelmatige opzegging, akkoord is gegaan met de eenzijdige opzegging. Later bleek dat het contract was opgezegd in verband met een transfer/overgang naar een andere club. Broekhof benadrukte dat Bouw in dat geval een afkoopsom verschuldigd is. Als Bouw de afkoopsom en de registratiekosten voor zijn nieuwe contract (aangezien registratie nodig is voor een eventuele transfer/overgang naar een andere club) zou betalen, zou VVSB alsnog meewerken aan de overstap. Broekhof heeft ook in de e-mailberichten van 6 en 8 januari 2020 bevestigd dat, voor medewerking van VVSB aan de overschrijving naar een andere club, een financiële vergoeding moet worden betaald door Bouw.

Beoordeling

Bouw en VVSB zijn het oneens over de vraag of en in hoeverre VVSB is gehouden om mee te werken aan de door Bouw gewenste overschrijving naar VVOG.

De Arbitragecommissie stelt vast dat uit het Reglement Overschrijving Bepalingen Amateurvoetbal volgt, dat alleen een amateurvoetballer die contractspeler is in de zin van de reglementen (zonder dispensatie) kan worden overgeschreven. De Arbitragecommissie stelt vast dat Bouw geen contractspeler is, nu zijn contract door VVSB niet is geregistreerd bij de KNVB. Op basis daarvan is overschrijving in de winterperiode, behoudens dispensatie – met of zonder medewerking van VVSB – niet mogelijk. Overschrijving is slechts mogelijk als daarvoor dispensatie wordt verleend door het bestuur Amateurvoetbal. De Arbitragecommissie kan daar niet over oordelen.

In de procedure vordert Bouw dat VVSB meewerkt aan de overschrijving, zonder dat VVSB daarbij een beroep doet op de afkoopclausule in de arbeidsovereenkomst. VVSB heeft aangegeven dat zij zal meewerken aan overschrijving van Bouw als dispensatie wordt verleend. In dat geval zal zij dan geen aanspraak maken op de afkoopsom. Vast staat echter dat Bouw geen dispensatieverzoek heeft ingediend. De Arbitragecommissie herhaalt het uitgangspunt dat overschrijving slechts mogelijk is in-

dien de arbeidsovereenkomst tussen Bouw en VVSB alsnog wordt geregistreerd en Bouw vóór 31 januari 2020 wordt overgeschreven naar VVOG.

Bouw stelt zich op het standpunt dat VVSB aan hem heeft toegezegd dat zij aan de overschrijving zou meewerken, zonder dat zij een beroep zou doen op de afkoopregeling. VVSB bevestigt dat zij heeft ingestemd met de tussentijdse beëindiging van de arbeidsovereenkomst, maar niet met de tussentijdse overgang naar een andere voetbalvereniging. De Arbitragecommissie vindt dat aan de hand van de vastgestelde feiten en app-berichten niet voldoende is komen vast te staan dat VVSB zich heeft gebonden aan het meewerken aan een tussentijdse overschrijving van Bouw. Uit de app-berichten volgde niet dat de medewerking van VVSB verder reikte dan het mogelijk maken van de tussentijdse beëindiging. De Arbitragecommissie vindt dat uit het voorgaande wel volgde dat het voor Bouw belangrijk was dat VVSB niet alleen meewerkte aan de tussentijdse beëindiging, maar ook aan een tussentijdse overschrijving. Toch kan niet worden uitgesloten dat Bouw onduidelijk en dubbelzinnig tot beëindiging van de overeenkomst is overgegaan.

Ondanks dat de Arbitragecommissie oordeelt dat VVSB niet heeft toegezegd om mee te werken aan een tussentijdse overschrijving, vindt zij dat de handelswijze van VVSB niet de schoonheidsprijs verdient. VVSB had duidelijk moeten maken dat bij tussentijdse beëindiging van de overeenkomst, Bouw de rest van het seizoen 2019/2020 niet in bindende wedstrijden meer zou kunnen spelen, tenzij hij dispensatie zou krijgen. Door Bouw daar niet op te wijzen, maar wel herhaaldelijk aan Bouw te melden dat VVSB voor haar medewerking aan de overschrijving € 12 500 van Bouw wenste te ontvangen, terwijl nota bene de arbeidsovereenkomst in de visie van VVSB op 15 december 2019 al was geëindigd, heeft VVSB met deze handelswijze de indruk gewekt dat het haar om het geld zou gaan. Zij bleef immers steeds wijzen op de afkoopsom. De indruk is gewekt dat VVSB alsnog de arbeidsovereenkomst had willen registreren, mits daar voldoende betaling tegenover stond.

De Arbitragecommissie meent dat VVSB meer transparant had moeten zijn ten overstaan van Bouw. Het zou duidelijk moeten zijn geweest dat het Bouw niet alleen om de tussentijdse beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst ging, maar ook om de tweede seizoenshelft bij een andere club te spelen. Gelet op het voorgaande worden de vorderingen van Bouw afgewezen, maar ziet de Arbitragecommissie aanleiding de kosten in de procedure te compenseren en die van de KNVB tussen partijen te verdelen.

Beslissing

De vorderingen van Bouw worden afgewezen. De Arbitragecommissie compenseert de kosten in de procedure en verdeelt de kosten van de KNVB, te weten € 450, tussen partijen.

College van Arbiters KNVB 31 december 2019
nr. 1518 (Anton Evmenov (Evmenov)/FC Den Bosch
N.V. (FC Den Bosch))

Inleiding

In de zomer van 2018 heeft de heer Jordania (hierna: Jordania) een overeenkomst gesloten met FC Den Bosch ten aanzien van een voorgenomen overdracht van aandelen in FC Den Bosch. Vooruitlopend op deze overname zijn zij een Loan Agreement overeengekomen, waarin is bepaald dat Jordania een lening aan FC Den Bosch verstrekt tot een bedrag van € 250 000. Ook is hierin vastgelegd dat Jordania, voor de periode dat de KNVB nog geen goedkeuring heeft gegeven voor de overname, een Financial Controller en een Technical Director mocht aanwijzen. Jordania heeft daarom de heer Matveev aangewezen als Financial Controller en de heer Evmenov als Technical Director. Vanaf augustus 2018 hebben zij beiden werkzaamheden verricht voor FC Den Bosch. De gemaakte onkosten zijn door FC Den Bosch aan hen voldaan uit de bedragen die uit de Loan Agreement zijn verkregen. FC Den Bosch heeft deze periode geen salarisbetalingen gedaan.

Omdat voor de verkrijging van een werkvergunning een door Evmenov en FC Den Bosch getekend contract nodig was, heeft Evmenov aan de heer Van der Kraan, CEO van FC Den Bosch, een e-mailbericht gestuurd met enkele voorwaarden voor het contract. Op 10 september 2018 is vervolgens een schriftelijke arbeidsovereenkomst gesloten. In deze overeenkomst is opgenomen dat de geldigheid van de overeenkomst afhankelijk is van de voorwaarde dat de werkgever een werk- of verblijfsvergunning krijgt van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: IND). Indien hier niet aan wordt voldaan, is de overeenkomst nietig. FC Den Bosch heeft op 13 september 2019 aan IND verzocht om Evmenov een tewerkstellingsvergunning te verlenen. Deze vergunning is echter niet verstrekt. Bovendien heeft de KNVB geen toestemming gegeven voor de aandelenovername. Omdat Evmenov geen tewerkstellingsvergunning heeft gekregen, heeft hij vanaf december 2018 beperkte werkzaamheden in Nederland kunnen verrichten. Na 19 januari 2019 heeft hij geen werk meer verricht. Evmenov stelt dat hij op grond van de (schriftelijke) arbeidsovereenkomst in de periode van 1 augustus 2018 tot 1 juli 2019 in dienst is geweest bij FC Den Bosch in de functie van Technisch Directeur. Hij vordert daarom betaling van het salaris van deze periode ter hoogte van € 48 000 netto.

Beoordeling

De Arbitragecommissie beoordeelt of tussen FC Den Bosch en Evmenov een arbeidsovereenkomst tot stand is gekomen. De Arbitragecommissie stelt voorop dat, om te kunnen spreken van een arbeidsovereenkomst, er sprake moet zijn van arbeid, loon en werkgeversgezag. De Arbitragecommissie overweegt dat de aanstelling en de aansturing van Evmenov volledig in handen van Jordania lag. Uit de feitelijke gang van zaken, de tekst

van de Loan Agreement en het e-mailverkeer tussen betrokkenen, volgt dat Evmenov door Jordania naar voren is geschoven om de belangen van Jordania te borgen. Uit de e-mails volgt dat vanaf het begin is beoogd dat de Technisch Directeur steeds onder het gezag van Jordania zou vallen. Evmenov heeft daartoe onvoldoende aannemelijk gemaakt dat zijn werkzaamheden zijn verricht in opdracht van FC Den Bosch. Dat voor bepaalde beslissingen afstemming met FC Den Bosch noodzakelijk was, maakt dit niet anders.

Vervolgens overweegt de Arbitragecommissie dat, ondanks dat FC Den Bosch en Evmenov op 10 september 2018 een overeenkomst hebben getekend, dit niet betekent dat er een arbeidsovereenkomst tussen hen is gaan gelden. De Arbitragecommissie volgt hierbij de redenering van FC Den Bosch. Ten eerste stelt FC Den Bosch dat de overeenkomst noodzakelijk was voor het aanvragen van de werkvergunning voor Evmenov. Ten tweede is de kalenderdatum van 1 november 2018 specifiek gekozen, omdat zij er bij het sluiten van de overeenkomst van uitgingen dat tegen deze datum de KNVB toestemming zou hebben gegeven voor de overname en dat de vergunningen van de IND zouden zijn verkregen. Bovendien stelt FC Den Bosch dat de overeenkomst nooit is gaan gelden, omdat in artikel 15 van de overeenkomst een opschortende voorwaarde was opgenomen. Daarentegen stelt Evmenov dat, onder verwijzing naar een uitspraak van de kantonrechter Amsterdam van 26 januari 2005 (*JAR* 2005/70), op deze voorwaarde geen beroep toekomt. De Arbitragecommissie overweegt hiertoe dat de voorwaarde dat de overeenkomst geen werking heeft indien geen tewerkstellings- en/of verblijfsvergunning is verkregen, opschortend van aard is. In de zaak waar Evmenov naar verwijst, heeft de kantonrechter geoordeeld dat het niet-verkrijgen van een verblijfsvergunning voor risico van de werknemer komt. De Arbitragecommissie oordeelt dat FC Den Bosch in dit geval geen verwijt kan worden gemaakt. Hierbij wordt waarde gehecht aan het feit dat zij niet betrokken is geweest bij het aanzoeken van Evmenov. Zij heeft daarom ook niet kunnen inschatten of een vergunning zou kunnen worden verkregen. Bovendien heeft FC Den Bosch niet gekozen voor een dienstverband met Evmenov. Er blijkt op geen enkele manier dat zij is tekortgeschoten bij het aanvragen van de vergunningen. De Arbitragecommissie concludeert dat FC Den Bosch dus een beroep op de opschortende voorwaarde toekomt. Als gevolg hiervan heeft Evmenov geen recht op betaling op basis van wat in de overeenkomst met FC Den Bosch is vastgelegd. Bovendien heeft FC Den Bosch aannemelijk gemaakt dat er geen onderhandelingen hebben plaatsgevonden, maar dat Evmenov de voorwaarden en condities eenzijdig heeft opgelegd.

Aangezien Evmenov geen betaling op grond van de schriftelijke overeenkomst toekomt, gaat de Arbitragecommissie na of er op een andere manier een arbeidsovereenkomst is ontstaan. Tussen partijen staat vast dat Evmenov vanaf ergens in augustus 2018 tot begin 2019

werkzaamheden heeft verricht ten behoeve van FC Den Bosch. Echter, onvoldoende aannemelijk is geworden dat tussen hen over de periode tussen begin augustus 2018 en 1 november 2018 beloningsafspraken zijn gemaakt. Ook heeft Evmenov niet gesteld op welke wijze deze afspraken zouden zijn gemaakt. FC Den Bosch heeft over deze periode geen salaris of vergoeding betaald en bovendien heeft Evmenov nooit om betaling gevraagd. Ondanks dat hij per e-mail regelmatig heeft geklaagd over het IND-traject en de doorlooptijd, heeft hij nooit een probleem gemaakt van de uitblijvende salarisbetaling. De Arbitragecommissie vindt het belangrijk dat Evmenov FC Den Bosch nooit heeft aangesproken. Voorts is de Arbitragecommissie het met FC Den Bosch eens dat de wijze waarop Evmenov zijn werkzaamheden verrichtte na 1 november 2018 niet anders was dan die in de periode daarvoor. Ook over het uitblijven van betaling in deze periode heeft hij nooit geklaagd. FC Den Bosch heeft gesteld dat zij ervan uitging dat Evmenov een rechtstreekse vergoeding ontving van Jordania. Volgens Evmenov zou zijn salaris echter uit de door Jordania aan FC Den Bosch ter beschikking gestelde bedragen worden voldaan. De Arbitragecommissie stelt dat dit onvoldoende aannemelijk is gemaakt. Uit de tekst van de Loan Agreement volgt namelijk dat de kosten ten behoeve van Matveev en Evmenov door Jordania werden gedragen en niet door FC Den Bosch. Indien zij dit wel hadden beoogd, kon dit gemakkelijk worden opgenomen. Bovendien volgde uit de tekst dat het bedrag door FC Den Bosch diende te worden ingezet ten behoeve van het liquiditeitsprobleem. De Arbitragecommissie oordeelt dat er geen betalingsplicht van FC Den Bosch aan Evmenov is overeengekomen. Aangezien er geen beloning is overeengekomen, is er geen sprake van een arbeidsovereenkomst.

Ten slotte gaat de Arbitragecommissie nog in op de gezagsverhouding. De Arbitragecommissie stelt vast dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat tussen FC Den Bosch en Evmenov een gezagsverhouding bestond. Uit de feiten en omstandigheden blijkt dat deze gezagsverhouding juist bestond tussen Jordania en Evmenov. Dat er tussen de heer Van der Kraan en Evmenov op een aantal punten een zekere mate van afstemming heeft plaatsgevonden, maakt dit niet anders. Concluderend stelt de Arbitragecommissie dat tussen Evmenov en FC Den Bosch slechts is beoogd dat Evmenov pas in dienst bij FC Den Bosch zou treden wanneer Jordania formeel eigenaar zou zijn geworden en alle vergunningen waren verkregen.

Beslissing

De vorderingen van Evmenov worden afgewezen. Evmenov wordt veroordeeld in de kosten van de procedure, € 950 aan de zijde van de KNVB en € 750 aan de zijde van de gemachtigde van FC Den Bosch.

VERENIGINGSRECHT

Rb. Midden-Nederland 17 oktober 2019

ECLI:NL:RBMNE:2019:5044(eiser sub 1 en eiser sub 2 (gezamenlijk: eisers)/Koninklijke Nederlandse Hippische Sportfederatie (KNHS))

Inleiding

Eisers hebben in het verleden als vrijwilliger een officialfunctie vervuld bij KNHS. In augustus 2016 heeft de ledenraad van KNHS ingestemd met een gedragscode voor officials. Vervolgens heeft de ledenraad in de ledenvergadering van 10 november 2016 een nieuw licentiereglement opgenomen, dat per 1 januari 2017 in werking zou treden. In dit reglement staat onder meer dat voor verkrijging of verlenging van een officiallicentie de gedragscode moet worden ondertekend. Eisers zijn het niet eens met de gedragscode en hebben deze daarom niet getekend. Het gevolg hiervan is dat hun licenties zijn beëindigd en/of dat zij geen (nieuwe) licentie hebben gekregen.

De vordering is door eisers onderverdeeld in tien aparte vorderingen (vorderingen a) t/m j)). Samengevat vorderen zij dat de gedragscode en het licentiereglement nietig worden verklaard en dat KNHS wordt verplicht aan hen opnieuw een licentie te verstrekken (vorderingen a), b), c) en j)). Ten eerste baseren zij de ongeldigheid van de besluiten tot het instellen van de gedragscode en het licentiereglement op gebreken rondom de samenstelling van de ledenraad. Ten tweede baseren zij zich op de inhoud van de besluiten, die volgens hen in strijd is met de redelijkheid en billijkheid. Daarmee zouden de besluiten volgens hen vernietigbaar zijn. Daarnaast hebben partijen een geschil over de interne geschillenregeling van KNHS. De vraag die aan de rechtbank wordt voorgelegd, is of eiser sub 1 deze rechtsgang had kunnen en moeten benutten (vorderingen d) t/m i)).

Beoordeling

Voordat de rechtbank ingaat op de geldigheid van de besluitvorming rondom de gedragscode en het licentiereglement, oordeelt de rechtbank dat van eiser sub 1 in dit geval niet kon worden verlangd dat hij de interne geschillenprocedure van KNHS zou doorlopen. De rechtbank overweegt hierbij dat eiser sub 1 op het moment van indienen van het beroep niet bekend was met de bezetting van de commissie of met de te volgen gang van zaken. Eiser sub 1 had daarmee ook niet bekend kunnen zijn. Deze informatie was namelijk niet te vinden en werd ook niet verstrekt. Bovendien was de bezetting van de commissie op dat moment nog niet rond.

Vervolgens gaat de rechtbank in op de geldigheid van de besluitvorming rond de gedragscode en het licentiereglement (vorderingen a), b) en c)). Eisers stellen zich op het standpunt dat de ledenraad in 2016 geen geldige besluiten zou hebben kunnen nemen, omdat (de stemverdeling binnen) dit orgaan niet conform de statuten

en het algemeen reglement was geregeld. Eisers voeren daartoe diverse bezwaren aan.

Het eerste bezwaar van eisers ziet op het aantal stemrechten dat is verdeeld onder de leden van de ledenraad. Uit de statuten volgt dat de ledenraad de leden van KNHS vertegenwoordigt. Dat zijn onder andere nationale verenigingen. Ieder ledenraadslid heeft een gewogen stem op basis van het aantal leden dat hij representeert, met een minimum van één stem. Hoeveel stemmen een ledenraadslid in een bepaald jaar heeft, wordt op de eerste vergadering van het jaar bepaald, waarbij de peildatum voor het aantal leden dat wordt gerepresenteerd 31 december in het voorafgaande jaar is. Eisers stellen dat onder de ledenraad veertig stemmen worden verdeeld, terwijl dit er twintig zouden moeten zijn op grond van de statuten en het algemeen reglement. KNHS heeft uitgelegd dat het aantal van veertig stemmen afkomstig is van vóór een structuurwijziging van KNHS in 2014, toen er nog veertig ledenraadsliden waren. Dit komt de rechtbank niet onlogisch voor.

Eisers voeren ook aan dat bij het maken van de stemverdeling in 2016 en 2017 geen rekening zou zijn gehouden met de juiste ledenaantallen. De rechtbank kan dit argument moeilijk volgen. In ieder geval is niet duidelijk waarom dit vermeende gebrek zou hebben geleid tot een onjuiste stemverdeling binnen de ledenraad.

Vervolgens voeren eisers aan dat de Horseballvereniging ten onrechte geen eigen zetel heeft in de ledenraad. KNHS heeft echter aangevoerd dat de Horseballvereniging wel is aangesloten bij KNHS, maar geen nationale vereniging in de zin van de statuten is. De rechtbank oordeelt dat de leden van de Horseballvereniging – gezien het beperkte aantal leden van circa dertig – op gebruikelijke wijze worden vertegenwoordigd, namelijk via de regioverenigingen. Ook dit bezwaar gaat dus niet op. Tot slot voeren eisers aan dat leden van KNHS die in het buitenland wonen en enkele militaire leden niet door de ledenraad zouden zijn vertegenwoordigd, terwijl andere leden juist meerdere keren (dubbel) zouden zijn vertegenwoordigd. Deze kale stelling is niet concreet onderbouwd, zodat daarvan niet is gebleken.

De rechtbank oordeelt dat voornoemde bezwaren niet kunnen leiden tot de conclusie dat de besluiten tot het instellen van het licentiereglement en de gedragscode ongeldig zijn.

Vervolgens gaat de rechtbank in op de vernietigbaarheid van de besluiten. Het standpunt dat de besluiten tot het instellen van de gedragscode en het licentiereglement vernietigbaar zijn op grond van artikel 2:15 BW wegens strijd met de redelijkheid en billijkheid gaat volgens de rechtbank niet op. Artikel 2:15 lid 5 BW bepaalt dat de bevoegdheid om vernietiging van een besluit te vorderen een jaar nadat aan het besluit voldoende bekendheid is gegeven of een jaar na de dag waarop de belanghebbende van het besluit heeft kennisgenomen, vervalt. Aangezien

de besluiten eind 2016 bekend zijn gemaakt, is deze bevoegdheid komen te vervallen. Het argument van eisers dat de vervaltermijn pas gaat lopen op het moment dat KNHS openheid van zaken heeft gegeven over de stemverdeling in de ledenraad, houdt volgens de rechtbank geen stand. Daarbij heeft de rechtbank overwogen dat het geven van openheid van zaken van de stemverdeling binnen de ledenraad geen vereiste is voor het openbaar maken van een besluit.

Ten aanzien van de geldigheid van de gedragscode zelf, moet de rechtbank beoordelen of de inhoud van de gedragscode een ontoelaatbare beperking van het recht op vrijheid van meningsuiting meebrengt. Naar het oordeel van de rechtbank is dit niet het geval. De bepalingen zorgen ervoor dat een official zich tijdens de uitoefening van zijn taak onthoudt van negatieve uitlatingen over KNHS. Dit heeft tot gevolg dat de leden van KNHS nog steeds voldoende ruimte krijgen om zich intern kritisch te uiten als de situatie daartoe aanleiding geeft. Ook benadrukt de rechtbank dat leden van KNHS niet beperkt worden in hun vrijheid om zich kritisch te uiten in het openbaar. Zij moeten zich in dat geval wel op persoonlijke titel uitlaten en niet in de hoedanigheid van official.

In het verlengde van de voorgaande overwegingen oordeelt de rechtbank dat er geen grondslag bestaat voor een schadevergoeding (vordering j)). Er is namelijk niet gebleken dat het onrechtmatig is dat KNHS van haar leden verlangt dat zij de gedragscode ondertekenen.

Tot slot behandelt de rechtbank vorderingen d) t/m i), die betrekking hebben op de gang van zaken rondom de interne geschillenprocedure van KNHS. Ook deze vorderingen worden allemaal afgewezen door de rechtbank. Kort gezegd hebben eisers hun vorderingen niet voldoende gemotiveerd.

Beslissing

De rechtbank wijst de vorderingen af en veroordeelt eisers in de proceskosten van KNHS en de kosten die zijn ontstaan na het vonnis, bestaande uit het salaris van de advocaat en de explootkosten van betekening van het vonnis.